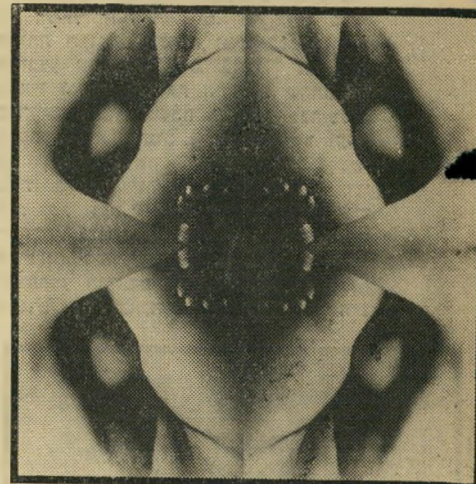

לכולאוס אמונות, ולעילה לאשכּם

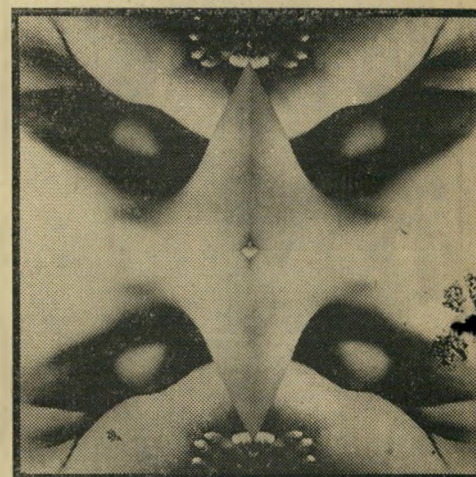
שבות בכלל לאמנות? האם הן ראיות להיות מוצגות במוזיאון? רבים מודים כי התמונות מקוריות מאוד ומושכות את העין, אך האם הן אומנות? ניימן טוען שכן: בדיוק כפי שציירים קרביסטיים, ובראשם פיקאסו, מרשים לעצמם להזיז אברים ממקום למקום, לקבוע את חוזה

שלב א' היא סתם בחורה יושבת כפופה. בתמונה: קטע מזרוע, מהחזה שלה, ומהאצבעות שלה.

שלב ב' ארבעה צילומים מחוברים יחד. התוצאה: ציור מופשט. אין בכלל זכר לעירום.

שלב ג' אותם ארבעה צילומים מחוברים בסדר שונה. דגם זה יועתק לאחר מכן ויארג כשטיח.

של אשה ליד עכוזה, או את אוננה ליד אפה — כך גם הוא כוונה לדמויותיו צורה מירודת בהתאם לדמיונו היוצר. מתנגדיו של ניימן טוענים כי אין זו אמנות. לכל היותר זוהי טכניקה מיוחדת ומקורית, אך בינה לבין אמנות רחוקה הדרך.

★ ★ ★

ציורות יפות

ציורותיו של יהודה ניימן הן באמת מיוחדות במינן. הבסיס שלהן, ראשית כל,

ארבע מי יודע?

הוא צילום, לא ציור. לכן משתמש ניימן במצלמה בביצוע יצירותיו. אבל הצילומים הם רק התחלה. חומר זה גלם ממנו הוא יוצר את יצירותיו. כי ברגע שהוא מכפיל קטעי צילום כמה פעמים, נוצרת תמונה חדשה לגמרי. לא דומה למקור. לא דומה לשום דבר. מופשטת לגמרי.

תנאי ראשון: שבתמונות הבסיסיות יופיעו צורות יפות. אלא מה? צורות יפות יש ב"גוף של אשה. אם היא יפה, כמובן. אפשר גם להרכיב תמונות מצילומי עצמים אחרים המצויים בטבע בשפע. אך איפה יש בטבע צורות כל כך יפות ומשוכללות כמו שיש לנשים?

זה כל כך יפה, שאחרי שגמר להרכיב את הצילומים, מתחיל ניימן להעתיק אותם בכל חומר אפשרי כמעט. הוא מעתיק אותם כציורים על לוחות אלומיניום צבעוניים, ה" יוצרים רושם מיוחד במינו, כמו אלה המוצגים במוזיאון, הוא מפסל אותם בשיש. את הדוגמה המצולמת בשלב ג', למשל, הוא מת' כונן להכפיל ארבע פעמים, ולהזמין שטיח גדול שבו יופיע הדגם של החתיכה כפול 16.

★ ★ ★

יותר מאשר בחיים

ה יין מזה יש יצרן צרפתי שכבר הזמין תכשיטים העשויים מפסלוגי החתיכות החתוכות, ובקרוב אולי גם יודפסו דגמיו של יהודה ניימן על בדים.

ובכלל, אחרי הטיפול האמנותי האינטנסיבי הזה של יהודה ניימן, האם אפשר עוד בכלל לראות שאלה היו פעם חתיכות ערומות?

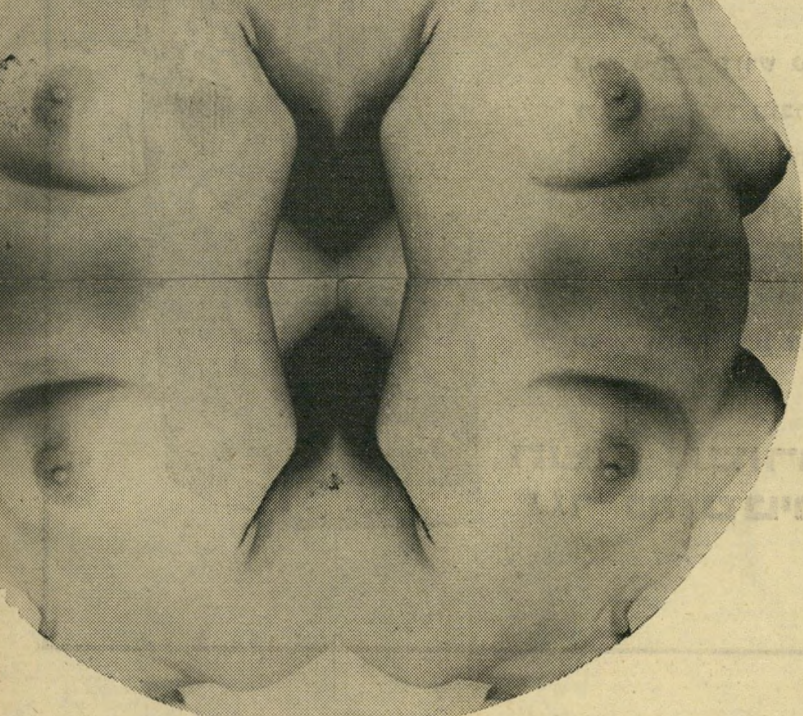
בשלושת השלבים של היצירות האלה (ראה תמונה) רואים רק בתחילה שזו אשה. אחר כך זה מתחיל להיות דומה לכל דבר אחר, או לדבר שאין בעולם. כי הרי זוהי צורת ביטוי חדשה לגמרי. מאידך: בתמונת מעגל הקסמים. או בתמונת המחלוקת שהוצגה במוזיאון (ראה שער). לא רואים סתם חמוקי-נשים. רואים עוד הרבה יותר מאשר יש להן בחיים. או זה פורר נוגרפיה או לא?

יהודה סבור שלא. זוהי "קומפוזיציה" מבוססת על צורות מהטבע. עובדה שאת

ניאומטרי מרכזי, ממנו מתפצלות ארבע דמויות? הצייר, המגן בהתלהבות על הגירסה השניה, מתכוון להעתיק אותה בשיש, להשמיט ממנה את הראשים והזרועות, ליצור פסל מופשט.

תמונת השער, מועתקת בתחרים נחושת, רכ" שו אנשים הגונים וצנועים, כמו הילל קוק, ועו"ד מיכה כספי, חבר מועצת העירייה. ועובדה שאותה תמונה עצמה, מפוסלת ב" שיש בשלושה ממדים, רוצה לרכוש מוזיאון ישראלי, כיצירת אמנות אסתטית.

ועובדה שיצירות אלה נכללות בצרפת ב" ספרייה האמנות הנכבדים ביותר, ואף הועתקו מעבר למסך הברזל, באחד מחשובי העיתונים של פראג. או אולי באמת פורנוגרפיה היא סתם עניין של גיאוגרפיה?

מעגל הקסמים

של ארבעה חזות, כולם שייכים לבחורה שויידית, בתו של פסל מהולל. הדוגמנית ראתה בעירום דבר יפה, אך הציר ניימן לא ראה בכך חזה כלל. אחרים טענו שזוהי לכל היותר פורנוגרפיה מסובכת.